

เอกสารประกอบการสอน
รายวิชา ภาษาไทยเพื่อสื่อสารในงานอาชีพ (3000 – 1501)

สุรศักดิ์ เพ็งบางแกะ

แผนกจัดการศึกษาระบบทวิภาคีและฝึกประสบการณ์วิชาชีพ
วิทยาลัยเทคโนโลยีพณิชยการราชดำเนิน
โทรศัพท์ 063-775-9344

คำนำ

เอกสารประกอบการสอนรายวิชา ภาษาไทยเพื่อสื่อสารในงานอาชีพ รหัส 3000-1501 เล่มนี้ จัดทำขึ้นเพื่อ เป็นแนวทางในการเรียนการสอน สำหรับอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษาสามารถนำไปใช้ในด้านการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เอกสารการจัดการเรียนรู้เล่มนี้

หลักการ ผู้จัดทำขอขอบคุณผู้ที่เกี่ยวข้องทุกคนที่มีส่วนร่วมในการจัดเอกสารประกอบการสอนเล่มนี้ หากมี ข้อบกพร่อง ประการใด ขอความกรุณาให้ข้อคิดเห็นและคำแนะนำ เพื่อจะนำไปสู่การปรับปรุงในการจัดทำ เอกสารประกอบการสอนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในงานอาชีพ ให้ดียิ่งขึ้นต่อไปและหวังเป็นอย่างยิ่งว่า เอกสารประกอบการสอนเล่มนี้จะเป็น ประโยชน์ต่ออาจารย์ นักศึกษา ตลอดจนบุคคลทั่วไป

อาจารย์สุรศักดิ์ เฟ็งบางเกาะ

การประเมินผลรายวิชา

การวัดและการประเมินผลการเรียน

1. วิธีการ

การดำเนินการวัดผลการเรียนวิชานี้ จะแบ่งการประเมินออกเป็น 2 ส่วน คือ

1. การทดสอบกลางภาค กับการสอบปลายภาคเรียน 2. การกำหนดคะแนนระหว่างภาค กับการ
คะแนนปลายภาค ดังนี้

- 1.1 งานที่มอบหมายในระหว่างเรียน
  - 1.1.1 การนำเสนอหน้าชั้นเรียน 10 คะแนน
  - 1.1.2 การทำแบบฝึกหัด 20 คะแนน
  - 1.1.3 การทำแบบทดสอบ 10 คะแนน
- 1.2 จิตพิสัยและการร่วมกิจกรรม 10 คะแนน
- 1.3 ทดสอบกลางภาคเรียนทฤษฎี 30 คะแนน
- 1.4 ทดสอบปลายภาคเรียนทฤษฎี 20 คะแนน

2. เกณฑ์การผ่าน

ผู้ที่สอบผ่านรายวิชานี้ จะต้องผ่านเกณฑ์ดังนี้

- 2.1 มีเวลาเข้าห้องเรียนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมด
- 2.2 มีคะแนนที่เก็บจากรายสมรรถนะไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ของคะแนนรวม
- 2.3 รายสมรรถนะใดไม่ผ่านร้อยละ 60 ให้ซ่อมเสริมได้ไม่เกิน 1 ครั้ง
- 2.4 ผลรวมของคะแนนทั้งหมดต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 50

3. เกณฑ์การให้เกรดตามค่าระดับคะแนน

ร้อยละ 80 –100	ได้เกรด	4.00
ร้อยละ 75 –79	ได้เกรด	3.50
ร้อยละ 70 –74	ได้เกรด	3.00
ร้อยละ 65 –69	ได้เกรด	2.50
ร้อยละ 60 –64	ได้เกรด	2.00
ร้อยละ 55 –59	ได้เกรด	1.50
ร้อยละ 50 –54	ได้เกรด	1.00
ร้อยละ 0 – 49	ได้เกรด	0.00

ระดับภาษาและการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

ระดับของภาษา หมายถึง ความลดหล่นของถ้อยคำและการเรียบเรียงถ้อยคำที่ใช้โดยพิจารณาตามโอกาส หรือ กาลเทศะ ความสัมพันธ์ ระหว่างบุคคลที่เป็นผู้สื่อสาร และ ตามเนื้อหาที่สื่อสาร

การศึกษาเรื่องระดับของภาษาเป็นสิ่งสำคัญเพราะทำให้บุคคลแต่ละกลุ่มเข้าใจภาษาของกันและกัน ไม่เกิดปัญหาด้านการสื่อสาร และความสัมพันธ์ ระหว่างบุคคล รวมทั้งยังทำให้ผู้ศึกษาได้เข้าใจถึงลักษณะเฉพาะและวิวัฒนาการของภาษาไทยอีกด้วย

การศึกษาเรื่องระดับภาษาอาจพิจารณาได้หลายวิธีตามหลักเกณฑ์ต่างๆ เช่น พิจารณาตามฐานะของบุคคล ตามเนื้อหา และตามกาลเทศะที่สื่อสาร

ในที่นี้จะกล่าวถึงการพิจารณาระดับภาษา ตามกาลเทศะ / โอกาส ในการใช้ภาษา เพื่อให้ผู้ใช้ภาษาสามารถเลือกใช้ภาษา ในสถานการณ์ ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม

(๑) **ภาษาแบบเป็นทางการ** ภาษาที่ใช้อย่างเป็นทางการมีลักษณะเป็นพิธีการ ถูกต้องตามแบบแผนของภาษาเขียน แบ่งออกเป็น

(๑.๑) **ภาษาระดับพิธีการ** เป็นภาษาที่สมบูรณ์แบบ รูปประโยคถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ มีความประณีตงดงาม อาจใช้ประโยคที่ซับซ้อนและใช้คำระดับสูง ภาษาระดับนี้จะใช้ในโอกาสสำคัญ ๆ เช่น งาน ราชพิธี วรรณกรรมชั้นสูง เป็นต้น

(๑.๒) **ภาษาระดับมาตรฐานราชการ** หรือ อาจเรียกว่า ภาษาทางการ / ภาษาราชการ เป็นภาษาที่สมบูรณ์แบบ รูปประโยคถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เน้นความชัดเจน ตรงประเด็นเป็นสำคัญ ใช้ในโอกาสสำคัญ ที่เป็นทางการ เช่น หนังสือราชการวิทยานิพนธ์ รายงานทางวิชาการ การกล่าวปราศรัย การกล่าวเปิดงานสำคัญ ๆ เป็นต้น

(๒) **ภาษาแบบไม่เป็นทางการ** ภาษาที่ไม่เคร่งครัดตามแบบแผน มักใช้ในการสื่อสารทั่วไปในชีวิตประจำวัน หรือ โอกาสทั่วไปที่ไม่เป็นทางการ แบ่งเป็น

(๒.๑) **ภาษาระดับกึ่งทางการ** เป็นภาษาที่ยังคงความสุภาพแต่ไม่เคร่งครัดแบบภาษาทางการ บางครั้งอาจใช้ภาษาระดับสนทนาปนอยู่ด้วย มันใช้ในการติดต่อธุรกิจการงาน หรือใช้สื่อสารกับบุคคลที่ไม่คุ้นเคย หรือ มีคุณวุฒิ และ วิทยุติสูงกว่า หรือการบรรยาย การประชุมต่างๆ รวมทั้งใช้ในงานเขียนที่ไม่เป็นทางการเพื่อให้งานเขียนนั้นดูไม่เคร่งครัดจนเกินไป เช่น สารคดี บทความ วิทยุวิจารณ์ เกี่ยวกับบันเทิงคดีต่าง เป็นต้น

(๒.๒) **ภาษาระดับสนทนา** เป็นภาษาที่ใช้สนทนาโต้ตอบกับบุคคลที่รู้จักในสถานที่หรือเวลาที่ ไม่เป็นการส่วนตัว หรือสนทนากับบุคคลที่ยังไม่คุ้นเคย รวมทั้งใช้เจรจาซื้อขายทั่วไป และการประชุมที่ไม่เป็นทางการ ภาษาที่ใช้มักมีรูปประโยคง่ายๆ ที่สามารถเข้าใจทันที แต่ยังคงความสุภาพ เช่น ภาษาที่ใช้ในการรายงานข่าว โทรทัศน์ การเจรจาในเชิงธุรกิจทั่วไป เป็นต้น

(๒.๓) **ภาษาระดับกันเองหรือภาษาปาก** เป็นภาษาพูดที่ใช้สนทนากับบุคคลที่สนิทคุ้นเคยมักใช้สถานที่ส่วนตัว หรือ ในโอกาสที่ต้องการความสนุกสนานรื่นเริง หรือ การทะเลาะวิวาท ภาษาที่ใช้เป็นภาษาพูดที่ไม่เคร่งครัด อาจมีคำตัด คำสแลง คำคำ คำหยาบปะปน โดยทั่วไปไม่นิยมใช้ในภาษาเขียน ยกเว้นงานเขียนประเภท เช่น เรื่องสั้น นวนิยาย ภาษาข่าวหนังสือพิมพ์ การเขียนบทละคร ฯลฯ

การใช้ภาษาผิดระดับย่อมาก่อนให้เกิดอุปสรรคในการสื่อสาร ผู้รับสารอาจเห็นว่าผู้ส่งสารไม่รู้จักกาลเทศะขาดความจริงใจ เสแสร้ง การแบ่งภาษาออกเป็นระดับต่างๆ นั้นมิได้แบ่งกันอย่างเด็ดขาด ภาษาระดับหนึ่งอาจเหลื่อมล้ำกับภาษาอีกระดับหนึ่ง หรือใช้ปะปนกันได้ การพิจารณาระดับภาษาระดับภาษาอาจต้องพิจารณาจากข้อความโดยรวมในการสื่อสารนั้น

ตัวอย่างการใช้ภาษาระดับต่างๆ

(๑) “...ขอพระบรมเดชานุภาพมเหสีมาแห่งสมเด็จพระบูรพมหากษัตริยาธิราช จงคุ้มครองประเทศชาติและประชาชนไทยให้ผ่านพ้นสรรพอุปัทวพิบัติทั้งปวง อริราชศัตรูภายนอกอย่าล่วงเข้าทำอันตรายได้ ศัตรูหมู่พาล ภายในให้วอดวายพ่ายแพ้ภัยตัว บันดาลความสุขความมั่นคงให้บังเกิดทั่วภูมิภพ บันดาลความร่มเย็นแก่เอกนิกรชนครบคามเขตขอบขัณฑสีมา... (ภาวาส นุนนาค, “ราชาภิสดุติ.” ในวรรณลักษณะวิจารณ์เล่ม ๒ หน้า ๑๕๕.)

(๒) “... บทละครไทยเป็นอีกรูปแบบหนึ่งของวรรณกรรมไทยเป็นวรรณกรรมที่ประพันธ์ขึ้นทั้งเพื่ออ่านและเพื่อแสดงรูปแบบที่นิยมกันมาแต่เดิมคือบทละครรำต่อมาได้มีการปรับปรุงละครรำให้ทันสมัยขึ้นตามความนิยมแบบตะวันตกจึงมีรูปแบบใหม่เกิดขึ้น ได้แก่ ละครดึกดำบรรพ์ ละครพันทาง เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการรับรูปแบบละครจากตะวันตกมาดัดแปลงให้เข้ากับสังคมไทยและวัฒนธรรมไทย ทำให้การละครไทยพัฒนาขึ้นโดยมีกระบวนการแสดงที่แตกต่างไปจากละครไทยที่มีอยู่มาเป็นละครร้อง ละครพูดและละครสังคม”

(กันยรัตน์ สมิตะพันธุ์, การพัฒนาตัวละครในบทละครพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ในบทความ วิชาการ ๒๐ ปี ภาควิชาภาษาไทย หน้า ๑๕๘)

(๓) “... ฉะนั้นในช่วงเรียนอยู่ระดับมัธยม ผู้ที่ขยันมุ่งมั่นจะเข้ามหาวิทยาลัยให้ได้จะไม่สนใจสิ่งแวดลอมรอบกายทั้งสิ้นยกเว้นสิ่งที่เขาคิดว่าจะสามารถทำให้เขาสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ชีวิตนักเรียนมัธยมจึงมีแต่ตัวเดียวและตัว ก็พาดันไม่เล่น กิจกรรมฉันไม่มีเวลาทำ และยิ่งห้องสมุดฉันไม่ทราบว่าจะเข้าไปทำไมเพราะเวลาทั้งหมดจะต้องใช้ท่องตำราอย่างเดียวแล้วก็มักจะประสบความสำเร็จตามที่คิดเสียด้วย คือ สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้...”

(เปล่งศรี อิงคนินันท์ ต้องขอให้อาจารย์ช่วย ก้าวไกล ปีที่ ๒ ฉบับที่ ๔ หน้า ๒๗)

(๔) “...จากกรณีที่หลวงพ่อกุณ ปริสุทโธ เกจิองค์แห่งวัดบ้านไร่ ต.กุดพิมาน อ.ด่านขุนทด จ.นครราชสีมา ได้อาพาธลงอย่างกะทันหัน มีอาการอ่อนเพลียอย่างหนักเนื่องจากต้องตรากตรำทำพิธีปลุกเสกวัตถุมงคลและเคาะหัวให้กับบรรดาศิษยานุศิษย์ฉันไม่มีเวลาพักผ่อนเกิดอาการหน้ามืดจนกระทั่งลูกศิษย์ต้องหามส่งโรงพยาบาล มาราช นายแพทย์เจ้าของไข้ได้ตรวจร่างกายแล้วแจ้งให้ทราบว่า เป็น ไข้หวัด” (เดลินิวส์ ๒๗ มีนาคม ๒๕๓๕)

ภาษาพูด-ภาษาเขียน

การศึกษาระดับภาษาอาจพิจารณาในด้านรูปแบบของการสื่อสารสามารถแบ่งภาษาเป็น ๒ กลุ่มใหญ่ๆ คือภาษาพูด และภาษาเขียน

(๑) ภาษาพูด หมายถึง ภาษาที่มักใช้สื่อสารทางวาจาในชีวิตประจำวัน หรืออาจใช้งานเขียนที่ไม่เป็นทางการ เช่นบทความวิจารณ์ข่าว ข่าวบันเทิง ข่าวกีฬา หรือในวรรณกรรมประเภทต่าง ๆ

* ภาษาพูดสามารถเลือกใช้ถ้อยคำได้หลายระดับขึ้นกับโอกาสที่พูดและฐานะของบุคคลที่สื่อสารด้วยแต่จะไม่เคร่งครัดมากนัก

* ระดับภาษาที่จัดเป็นภาษาพูด ได้แก่ ระดับสนทนา ภาษาระดับกันเอง

(๒) ภาษาเขียน หมายถึง ภาษาที่เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อบันทึกไว้เป็นหลักฐาน สามารถนำมาอ้างอิงได้ภาษาเขียนที่ใช้ในงานเอกสารที่เป็นทางการจะใช้ภาษาที่เป็นมาตรฐาน (ภาษาทางการ)ยึดหลักการใช้ภาษาที่ถูกต้อง อ่านเข้าใจง่าย และไม่นำภาษาพูดมาปะปนผู้เขียนควรจัดเกลาถ้อยคำสำนวนให้ถูกต้องชัดเจนและสมบูรณ์

* ระดับภาษาที่จัดเป็นภาษาเขียน ได้แก่ ภาษาระดับพิธีการ ระดับมาตรฐานราชการ

* ภาษาระดับกึ่งทางการ อาจจัดเป็นภาษาเขียนที่ไม่เคร่งครัดนัก หรือจัดเป็นภาษาที่ค่อนข้างเป็นทางการหรือใช้ในโอกาสสำคัญ

หลักการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

ภาษาใช้ในการสื่อสารที่เป็นทางการควรใช้ภาษาเขียนในระดับทางการ โดยต้องหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาพูด และต้องคำนึงถึงความถูกต้องเรื่องความหมาย และแบบแผนการใช้ภาษาทั้งในด้านการใช้คำและประโยค เน้นความถูกต้อง กระชับ ชัดเจน ตรงประเด็น

(๑) การใช้คำ การใช้คำต้องพิจารณาให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ความหมาย และระดับของคำนั้นๆ

(๒) การใช้ประโยค การใช้ประโยคต้องพิจารณาให้ประโยคที่ใช้ใช้นั้นถูกต้อง กระชับ ชัดเจน และสละสลวย และลำดับคำในประโยคถูกต้อง

ตัวอย่างการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้อง

๑.คนพาลนั้นถ้าเลี้ยงได้เราควรจะเลี้ยงเสียในกรณีที่เลี้ยงได้

๒. คนยากจนที่ขัดสนเงินทองย่อมต้องทำงานหนัก

๓. คนที่จับเชือกควรจะเป็นคนสาว

๔. เขาไม่ชอบทานข้าวเย็น

๕. ส่วนผสมมีแป้ง มัน น้ำตาล ทราย เกลือสีผสมอาหารและไข่ไก่

๖. เราไปเยี่ยมคนเจ็บด้วยกัน เมื่อไปถึงคนไข้อาการดีขึ้นแล้ว

๗. เขาถูกมองอย่างดูถูกจากเพื่อนๆ

๘. เขาเข้ามาในห้องพร้อมกับหนังสือ

๕. การเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารนั้น ต้องเข้าใจหลักพื้นฐานของการสื่อสาร ได้แก่ ทักษะการฟัง
ทักษะการพูดทักษะการเขียน และทักษะการอ่าน
๑๐. องค์กรโทรศัพท์กำลังปรับปรุงการบริการเพื่ออำนวยความสะดวกให้กับประชาชน

*****

รายการอ้างอิง

คณาจารย์คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ภาษาไทย ๑. พิมพ์ครั้งที่๓. กรุงเทพฯ:จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๘.

คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. การใช้ภาษาไทย ๒. พิมพ์ครั้งที่๓.

กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๒.

ผะอบ โปษกฤษณะ. ลักษณะสำคัญของภาษาไทย การเขียน-การอ่าน-การพูด-การฟังและราชาศัพท์. พิมพ์ครั้งที่ ๖.

กรุงเทพฯ: รวมสาส์น, ๒๕๔๑.

ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. ภาษากับการสื่อสาร. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร. ๒๕๔๐.

เป็นต้น

แบบทดสอบ

วิชา ภาษาไทยเพื่อสื่อสารในงานอาชีพ (3000 – 1101)

ระดับชั้น ปวส.1

*****

ข้อสอบปรนัย 20 ข้อ

1. ข้อใดให้ความหมายของคำว่า “ภาษา” ได้ดีที่สุด
  - ก. แสดงถึงภูมิปัญญาของมนุษย์
  - ข. สามารถใช้สื่อสารได้ทั้งกับมนุษย์และสัตว์ทุกชนิด
  - ค. เป็นเครื่องมือสำคัญของมนุษย์เพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันภายในสังคม
  - ง. เป็นเครื่องมือแสดงอัตลักษณ์ของคนในสังคม
2. ภาษาทุกภาษาในโลกต้องมีภาษาใดก่อน
  - ก. ภาษาพูด
  - ข. ภาษาอ่าน
  - ค. ภาษาเขียน
  - ง. ไม่มีข้อถูก
3. ข้อใดคือลักษณะของภาษามาตรฐาน
  - ก. ภาษาที่ไม่ได้รับหรือได้รับการยอมรับในสังคมว่าถูกต้อง
  - ข. ภาษาที่ใช้เป็นเครื่องมือสื่อสารในทางการ
  - ค. ภาษามาตรฐานคือ ภาษาที่ได้รับการยกย่องเป็นภาษาประจำชาติ
  - ง. ข้อ ข และ ข้อ ค ถูก
4. มนุษย์สามารถรับรู้สาระความคิดความเข้าใจได้จากข้อใดดีที่สุด
  - ก. ภาษาสัญญาณ
  - ข. ภาษาพูด
  - ค. ภาษามือ
  - ง. ภาษาสัมผัส
5. ข้อใดไม่ใช่วัตถุประสงค์ของการสื่อสาร
  - ก. การสร้างความเข้าใจอันดี
  - ข. การแจ้งข้อมูลเพื่อทราบ
  - ค. การจูงใจและโน้มน้าวใจ
  - ง. แบ่งแยกหมู่กลุ่ม
6. ประโยชน์สูงสุดของการสื่อสารคือข้อใด
  - ก. ชำรงความสงบสุขในสังคม
  - ข. ทำให้สังคมพัฒนา
  - ค. เกิดความเข้าใจเรื่องราวได้ดี
  - ง. ทำให้เกิดการติดต่อสื่อสารกัน
7. ข้อใดให้ความหมายของคำว่า การสื่อสาร ได้ชัดเจนที่สุด
  - ก. การติดต่อรับรู้เรื่องราวซึ่งกันและกัน
  - ข. การสื่อความเข้าใจระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร

ค. การส่งสารจากผู้รับไปยังผู้ส่ง

ง. การสื่อความรู้สึกไปยังผู้รับ

8. ข้อใดจัดอยู่ในอยู่ในลักษณะของวัจนภาษา

ก. ท่าทางการบอกสาร

ข. ภาพบอกเรื่องราว

ค. ถ้อยคำไขความ

ง. สายตาเป็นหน้าต่างหัวใจ

9. องค์ประกอบสำคัญของการสื่อสารคือข้อใด

ก. ภาษา สื่อและผู้ส่งสาร

ข. ผู้ส่งสาร ผู้รับสาร วัฒนธรรม

ค. ผู้ส่งสาร สื่อและผู้รับสาร

ง. ผู้ส่งสาร สาร ผู้รับสาร

10. เราจำเป็นต้องทำความเข้าใจกับภาษาเพราะเหตุใด

ก. ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่จะทำให้เกิดความเข้าใจอันดี

ข. ภาษาคือการสื่อสาร การสื่อสารคือภาษา

ค. ถ้าไม่เข้าใจภาษาก็ไม่ครบองค์ประกอบการสื่อสาร

ง. ภาษากับการสื่อสารสัมพันธ์กันยิ่งกว่าองค์ประกอบอื่น

11. ระดับของภาษามีกี่ระดับ

ก. 2 ระดับ

ข. 3 ระดับ

ค. 4 ระดับ

ง. 5 ระดับ

12. เชิญชมบ้านมั่นคงจำลองขนาดเท่าของจริง ในงานวันมหกรรมวันที่อาศัยโลก “รวมพลังสร้างบ้านมั่นคง ชูชุมชนเอื้ออาทร” มีหลายแบบให้เลือก ราคาถูกคัดสินค้าซื้อในงานได้รับส่วนลดเช็กฟรี 1 ชุดข้อความนี้น่าจะเป็นงานเขียนประเภทใด

ก. โฆษณา

ข. บทความ

ค. ข่าว

ง. สารคดี

13. การแยกแยะเพื่อพิจารณาสารอย่างละเอียดถี่ถ้วนว่าใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร เมื่อใด ด้วยเหตุผลใด คืออะไร

ก. รูปแบบของสาร

ข. องค์ประกอบของสาร

ค. การวิเคราะห์สาร

ง. การวินิจฉัยสาร

14. บทบรรยายทางวิชาการจัดเป็นสารประเภทใด

ก. สารที่โน้มน้าวใจ

ข. สารที่ให้ความรู้

ค. สารที่จรรโลงใจ

ง. สารที่ให้ความเพลิดเพลิน

15. ข้อใดเป็นสื่อมวลชน

ก. หนังสือเรียน

ข. ป้ายโฆษณา

ค. แผ่นพับ

ง. วิทยุ

16. การใช้ระดับเสียงต่างกันมีประโยชน์ต่อการอ่านอะไรมากที่สุด

ก. ประกาศ

ข. นิทาน

ค. ข่าว

ง. รายงาน

17. นิทานจัดเป็นสารประเภทใด

ก. สารที่โน้มน้าวใจ

ข. สารที่ให้ความรู้

ค. สารที่จรรโลงใจ

ง. สารที่ให้ความเพลิดเพลิน

18. ข้อความต่อไปนี้ใช้ภาษาอย่างไร

“เครื่องพ่นยาโคมใหม่ ดีไซน์หรู เคียงคู่เกษตรกรไทย”

ก. ภาษาทางการ

ข. ภาษากึ่งทางการ

ค. ภาษาพูด

ง. ภาษาราชการ

19. ข้อความต่อไปนี้มีลักษณะของสารข้อใด

“คนไม่มีปมด้อยจะเป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตนเหมือนข้าวอัมรวงที่จะโน้มลงสู่ดิน ใจกว้าง
ยอมรับผู้อื่นได้ง่าย ไม่ดูถูกหรือวางตัวเหนือใครๆ”

ก. ข้อเท็จจริง

ข. ข้อความแสดงอารมณ์ผู้เขียน

ค. ข้อความแสดงความรู้สึกของผู้เขียน

ง. ข้อความแสดงความคิดเห็นของผู้เขียน

20. “ครูเปิดร้านเกมมอมเมาเยาวชน ชาวบ้านนับร้อยฮือล้อม”

ข้อความนี้ น่าจะเป็นส่วนใดของข่าว

ก. รายละเอียด

ข. พรรคนำ

ค. พาดหัวข่าว

ง. สรุปข่าว

คำเฉลย

ข้อ 1. ค   ข้อ 2. ก   ข้อ 3. ง   ข้อ 4. ข   ข้อ 5. ง   ข้อ 6. ค   ข้อ 7. ข   ข้อ 8. ค
ข้อ 9. ง   ข้อ 10. ก   ข้อ 11. ข   ข้อ 12. ก   ข้อ 13. ค   ข้อ 14. ข   ข้อ 15. ง   ข้อ 16. ข
ข้อ 17. ค   ข้อ 18. ข   ข้อ 19. ง   ข้อ 20. ค